

L'arribada de la goril·la

Als nou anys em va adoptar una goril·la. Jo no ho vaig demanar pas, però va passar de totes maneres. Va ser un dia de setembre.

Aquell matí, a l'orfenat La Ginesta tocava neteja, i tots els nens i nenes que hi vivíem érem al pati. El vent bufava i feia ballar les fulles, desfent els munts de fullaraca acabada de rastellar. La Gerda, la directora, ens havia manat treure fora totes les tovalloles, les mantes, els llençols i els coixins per tal que els airegéssim i sacsegéssim. Ella, mentrestant, es passejava amunt i avall pel jardí, vigilant-nos i procurant no acostar-se gens ni mica als núvols de pols que aixecàvem.

—Nois! Espereu que la pols s'assenti, abans de seguir sacsejant! —ens cridava—. Si no, se us irritarà el coll i em donareu una feinada de por a la infermeria!

L'Aaron i jo teníem un llençol agafat cadascun per una punta.

—Ei, Aaron! —el vaig renyar—. No el sacsegis tan fort! Aleshores encara el va agitar amb més força.

—Jo no tinc la culpa de ser tan forçut —va replicar, sacsejant el llençol amb tant de vigor que la cara se li va posar vermella de l'esforç.

I a mi, amb aquells bots, les trenes rosses se'm gronxaven a banda i banda. A La Ginesta, les nenes amb cabells llargs els

haviem de dur recollits en trenes. Segons la Gerda, així era més difícil que els polls se'ns hi enganxessin i fessin de les seves.

—Vols parar d'una vegada?! —el vaig escridassar, i aleshores vaig estirar tan fort el llençol que se li va escapar de les mans.

Ell va fregar-se el nas i va tirar els mocs amunt. Tenia la cara plena de pigues, semblava una salsitxa pigallada.

—Doncs au, espolsa'l tu soleta! —em va engegar, mentre agafava un coixí de la pila que hi havia a terra.

Tot seguit, va posar-se'l sobre els genolls i va començar a clavar-hi cops de puny, com si volgués matar-lo.

—Com més us afanyeu, abans acabareu! —ens esperonava la Gerda, que duia una bata de color verd clar i a les orelles li brillaven unes petites arracades d'or.

Però ningú no es va apressar pas. Enllestir la feina abans tan sols volia dir començar abans a fregar les rajoles de la casa. O netejar finestres, o pelar patates, o rentar plats o bé rastellar més fulles seques del jardí. A La Ginesta, disposar de temps lliure era impensable. La Gerda considerava que ja teníem prou temps lliure a la nit, quan dormíem.